

Materiały przygotowawcze do konkursu „Raj na przestrzeni wieków i kultur”

1. Obraz raju (analiza oraz interpretacja własna)

Michał Anioł „Grzech pierworodny i wygnanie z raju ”

Michał Anioł „Stworzenie Adama”

Buch Mose „Wygnanie z raju”

"Dziewice w islamskim raju"

2. Motyw raj u w wierszach(analiza i interpretacja/quiz)

a) Krzysztof Kamil Baczyński "Niebo złote ci otworzę.."

Niebo złote ci otworzę,
w którym ciszy biała nić
jak ogromny dźwięków orzech,
który pęknie, aby żyć
zielonymi listeczkami,
śpiewem jezior, zmierzchu graniem,
aż ukaże jądro mleczne
ptasi świt.
Ziemię twardą ci przemienię
w mleczów miękkih płynny lot,
wyprowadzę z rzeczy cienie,
które prężą się jak kot,
futrem iskrząc zwiną wszystko
w barwy burz, w serduszka listków,
w deszczów siwy splot.
I powietrza drżące strugi
jak z anielskiej strzechy dym
zmienię ci w aleje długie,
w brzoź przejrzystych śpiewny płyn,
aż zagrają jak wiolonczel
żał — różowe światła pnące,
pszczelich skrzydeł hymn.
Jeno wyjmij mi z tych oczu
szkło bolesne — obraz dni,
które czaszki białe toczy
przez płonące łąki krwi.
Jeno odmień czas kaleki,
zakryj groby płaszczem rzeki,
zetrzyj z włosów pył bitewny,
tych lat gniewnych
czarny pył.

b) **Zuzanna Ginczanka "Pycha"**

Spotykają razowych młodzieńców unerwione dziewice pszeniczne,
aniołowie o świeżym oddechu prezentują astralne ciała.

Wiem:

wplątałam się w dobro i zło
jak w stokrotną trójlistność koniczyn —
dzwonią jabłka wszelkiego poznania, pomieszane w łykowych kobiałach.

Więc mam pytać o drogę

do Ciebie

zabłąkana na snów skrzyżowaniach?

Tyle razy już oczy niebieskie czarną nocą uczerniał dzień.

Osiemnaście zrudziałych czerwców

nie usłyszysz,

krzycząc,

pytania.

Osiemnaście zim nie usłyszysz siwych zim głuchoniemych jak pień.

Babskie ciepłe języki liści trą i sypią słowa na wiatr,

fanatyczny wąż z aluminium wije gniazda na rajskim drzewie.

Nie wiem, Panie,

co dobre,

co złe —

w osiemnaście wpatrzona lat —

zasłuchana, surowa i baczna

coraz hardziej,

coraz mądrzej,

nie wiem.

c) Jan Kaspruwicz "Powiadają, że w nas nie ma.."

Powiadają, że w nas nie ma
tytanicznych owych tchnień,
Wstrząsających granitami;
że po świecie ten nasz duch,
Nieświadomy celów swoich
błądzi dzisiaj, nikły cień
Bohaterów, co w martwość
wprowadzali życia ruch.
Któż to mówi? Dąb zielony!?
Nie! Odarty z liścia pień!
Robaczywy tłum, co w wrzaskach
kankanowych stracił słuch
Na melodię hymnów wiecznych —
tak opasły charcze leń,
W którym — patrzcie — nie mózg ludzki,
lecz zwierzęcy myśli brzuch.
Z ogniem świętym, tak jak dawniej,
idzie przez świat śpiewny lud;
Tak jak dawniej w harfach swoich
więzi krwawy błysk i grom,
Tylko — Zewsów nie spotyka...
Od promiennych raju wrót
Nie odgania nas dziś anioł:
w wieczystego szczęścia dom
Drogę dzisiaj nam zagradza
ciał gnijących wstrętny wał —
Rzucać w niego piorun boży,
dla potężnych stworzon skał?!

Przypisy

[1]

tytaniczny— tu: olbrzymi, potężny, nadludzki; od nazwy tytanów i tytanid (mit. gr.), dzieci Gai i Uranosa (tj. Ziemi i Nieba), będących pierwszym pokoleniem bogów; chcieli oni zdobyć niebo, więc Uranos walczył z nimi; ocalały jeden z tytanów Kronos, który odciął jądra Uranosowi i przejął władzę, był następnie ojcem Zeusa, najwyższego z bogów olimpijskich.

[2]

kankan (fr.*cancan*) — taniec wykonywany do bardzo szybkiej muzyki w rytmie galopu, charakteryzujący się figurami akrobatycznymi (wyrzut prostej nogi w górę, szpagat, gwiazda); spopularyzowany przez teatryki *variétés* we Francji w 2. poł. XIX w., a do końca wieku w całej Europie; włączony do operetki *Orfeusz w piekle* Offenbacha.

[3]

charcze — dziś popr. forma: charczy.

[4]

Zews — inny zapis: Zeus.

d) **Edward Stachura "Pola elizejskie"**

Uroczystość zapragnę później trochę
więc pozdrowiona bądź kolejność
na rzeczy bardziej trochę lub arszenik
albo te dwie wakacje równocześnie
Jak to jest że tak mało pokory ta chwila łania
kiedy ręce na nią opuszczam a więcej obdarzam
bo oto prawie trzymam swoją nieobecność
źle omdlewają mi kwiaty w ogrodzie i łaźni
więc pozdrowiona bądź ostatnia pora imienin
twój popiół biały w dzbany skrzętnie już po nas
i wdowy swój obłąd na gitarach zawodzić zawodzić

e) Jaroslav Seifert "Utracony raj"

Stary żydowski cmentarz
jest jednym wielkim bukietem
szarych kamieni,
po którym depcze czas.
Włóczyłem się pomiędzy grobami
i rozmyślałem o mojej matce.
Ona zwykła czytać Biblię.

Litery w dwóch szpaltach
tryskały przed jej oczyma
jak krew z rany.
Świeca kapała i kopciła
a matka wkładała okulary.
Czasem musiała zdmuchnąć świecę
i spinką do włosów
wyprostować żarzący się knot.

Lecz gdy zamykała ospałe oczy,
marzyła o Raju,
zanim Bóg go okupował
uzbrojonymi cherubinami...
Często zasypiała nad Pismem,
które wyslizgiwało się z jej kolan.

Byłem jeszcze chłopcem
gdy odkryłem w Starym Testamencie
fascynujące wersety o miłości
i pilnie wyszukiwałem
pasaże o kazirodztwie...
Wtedy nie miałem jeszcze pojęcia
Jak wiele tkliwości jest ukryte w imionach
Staro Testamentowych kobiet.

Adah jest Ozdobą a Orfah
jest Łanią.
Naamah jest Przytulnością
a Nikol - Małym Strumieniem.
Abigail jest Źródłem Uniesienia.

Lecz gdy wspomnę
jak bezsilnie patrzyłem

kiedy wywlekali Żydów,
nawet płaczące dzieci,
jeszcze wstrząsa mną przerażenie
i ziąb spływa mi po kręgosłupie.

Jemima jest Gołębicą a Tamar
Palmowym Drzewem.
Tirzah jest Urokiem
Zilfa - Kroplą Deszczu.
Boże mój, jakie to cudowne.

Piekło było tutaj,
jednak nikt nie odważył się
wytrącić oręża z rąk morderców.
Tak jakbyśmy w sercach nie mieli
ani jednej iskry człowieczeństwa.

Imię Jecholiah znaczy
Pan jest Potężny.
A jednak ich srożący się Bóg
wpatrywał się przez kolczaste druty

i nie ruszył palcem.
Delilah jest tą Delikatną, Rachel
Małym Jagnięciem,
Deborah jest Pszczołą
a Esther Jasną Gwiazdą.

Powróciłem właśnie z cmentarza
gdy czerwcowy wieczór ze swoimi zapachami
opierał się o okno.
Lecz z milczącej dali co chwila nadchodził grzmot
przyszłej wojny.
Nie ma chwili bez mordowania.

A ja prawie zapomniałem:
Rhode jest Różą.
Ten kwiat jest może tym jedynym.
co nam zostało na ziemi
z dawnego Raju.

3. Informacje ogólne na temat Raju w różnych religiach

a) CHRZEŚCIJANIMZ:

Eden–biblijny raj stworzony przez Boga dla pierwszych ludzi – Adama i Ewy. W ogrodzie tym ludzie

wszystkiego mieli pod dostatkiem i ze wszystkiego mogli korzystać, z wyjątkiem drzewa poznania dobra i zła, którego owoców nie mogli zrywać. Jednak Szatan pod postacią węża skusił Ewę do zerwania zakazanego owocu, który po skosztowaniu podała mężowi, i on też go jadł. Za ten akt nieposłuszeństwa wobec Boga zostali oboje wygnani z Edenu, którego od tej pory strzegły cheruby i wirujący ognisty miecz, aby nikt nie mógł zerwać owoców z drzewa życia. W Biblii da się wyróżnić dwie tradycje dotyczące Edenu – zawartą w Księdze Ezechiela i zawartą w Księdze Rodzaju. Prawdopodobnie obie są niezależnymi od siebie nawiązaniem do mezopotamskich mitów i tradycji królewskich i boskich ogrodów, takich jak wiszące ogrody Semiramidy, dostosowanymi do teologii judaistycznej.

Ogród w Edenie funkcjonował jako paradygmat niezakłóconej więzi między Bogiem a ludźmi oraz między ludźmi a przyrodą, zerwanej po nieposłuszeństwie pierwszych ludzi. W Biblii – Ogród w Edenie. Nazwa Eden pochodzi zapewne z języka adadyjskiego, gdzie słowo edinu oznaczało step lub pustynię. Przekładając Biblię hebrajską na język grecki, przetłumaczono hebrajski „ogród” na grecki *paradeisos*. Jest to słowo pochodzenia staroirackiego, lecz w czasie, gdy powstawała Septuaginta, było już całkowicie przyjęte w grece, gdzie oznaczało nie tyle zwykły ogród, ile wspaniały park, najczęściej otaczający pałac królewski. Człowiek został stworzony dla szczęścia i nieśmiertelności, wszystko to symbolizuje Ogród w Edenie: bliskość Boga, łatwe życie, w harmonii z całym stworzeniem, nadzieja nieśmiertelności. W literaturze apokryficznej, rozrastającej się na marginesie Starego Testamentu, ów Ogród, nazywany po polsku Rajem, staje się stopniowo miejscem, gdzie sprawiedliwi czekają na spotkanie z Bogiem, na Mesjasza i zmartwychwstanie. Tutaj mają się zrealizować wszystkie Boże obietnice.

Według Biblii Raj był ogrodem, który Bóg wydzielił na Ziemi ze względu na jego wspaniałe warunki. Choć idealny i ukształtowany ręką Boską, istniał więc w rzeczywistym świecie. „I zasadził Bóg ogród w Edenie na wschodzie” (Rdz 2,8). Ogród został następnie zamknięty i odizolowany od reszty ziem. Dzięki temu, że sam Bóg zwykł w nim przebywać, zyskał rangę *sacrum*. Eden był miejscem najwyższej stojącym w hierarchii miejsc świętych, jednak nie świątynią (jak sugeruje Stanisław Kobiela, można go jedynie uznać za prototyp świątyni). Następnie Bóg stworzył człowieka: „Pan Bóg wziął zatem człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby uprawiał go i doglądał”

b) ISLAM:

Dżannah – w islamie termin odnoszący się do raju. Według Koranu dostanie się tam po śmierci jest nagrodą za dobre czyny i wiarę. Koran szczegółowo opisuje warunki zbawienia. Są nimi wiara w Boga, modlitwa i dobre czyny.

Koran definiuje raj jako "wieczny dom", "dom pokoju", "ogród rozkoszy" i "zgromadzenie prawych". Szczegóły życia wiecznego opisują hadisy. Opiekunem Dżannah jest anioł Ridwan. Odległość między dwiema bramami raju jest równa odległości z Mekki do Bary. W raju są domy z pereł i drzewa o pniach ze złota. Mieszkańcy raju nigdy nie śpią – Mahomet powiedział, że sen jest siostrą śmierci. Na mężczyzn czekają w raju doskonałe małżonki – hurysy Kobiety zostaną z mężami których miały na Ziemi. Kobiety niezamężnym Allah da męża, z którego będą zadowolone.

c) JUDAIZM:

Judaizm - religia monoteistyczna, której podstawą jest wiara w jednego Boga (osobowego, niepodzielonego, będącego bytem niematerialnym, bezcielesnym i wiecznym), będącego nie tylko Stwórcą świata, ale także jego stałym „nadzorcą”, czy też „opiekunem”. Bóg ten zawarł z ludem Izraela wieczyste przymierze, obiecując ochronę i pomoc w zamian za podporządkowanie się jego nakazom.

Judaizm ukształtował się w II tysiącleciu p.n.e.; stanowi relię narodową Żydów. Jest też pierwszą religią abrahamową. Jej wyznawcy znajdują się na całym świecie, obecnie jest ich najwięcej w Stanach Zjednoczonych – 5,6 mln w Izraelu – 4,7 mln. Z judaizmu wywodzi się chrześcijaństwo.

W ciągu dnia Żyd powinien odmówić trzy razy modlitwy: *szachrit* rano, *minchę* po południu i *maariw* wieczorem. Głównym składnikiem modłów są błogosławieństwa Szemone *Esre*, które należy odmawiać stojąc twarzą do Jerozolimy oraz Szema *Jizrael* („Słuchaj, Izraelu, Pan jest naszym Bogiem – Panem jedynym”). W skład modłów

wchodzą także fragmenty biblijne. Pory odmawiania modlitw, choć ściśle określone halachicznie, nie zawsze są przestrzegane przez chasydów, którzy uważają, że modlitwa powinna wynikać z przeżyć duchowych.

Najważniejszymi świętami żydowskimi cyklu rocznego są: Nowy Rok –Rosz *ha-Szana*, Dzień Pojednania –*Jom Kippur*, Święto Namiotów –*Sukkot*,*Chanuka*,*Purim*,*Pesach*, Pięćdziesiątnica –*Szawuot*.

Obowiązek święcenia soboty (*szabat*) wynika z Dziesięciu Przykazań. Judaizm uważa go za specjalny dar Boga dla narodu żydowskiego. W tym dniu każdy żyd dostaje od Boga drugą duszę. Szabat zaczyna się w piątek wieczorem (gdyż religijna sobota rozpoczyna się ze zmierzchem) zapaleniem dwóch świec przez panią domu i odmówieniem przez pana domu błogosławieństwa *kidusz* nad czarą wina. W trakcie szabat żydowska rodzina spożywa dwa posiłki świąteczne: w wieczór piątkowy oraz w sobotnie południe, w trakcie których śpiewa się hymny szabatowe. Kiedy szabat mija, po nabożeństwie wieczornym obchodzi się ceremonię *hawdali*, czyli „rozdzielenia”. W trakcie szabat nie wolno wykonywać codziennych prac, a spis zajęć zabronionych jest bardzo obszerny: obejmuje zakaz podróŜowania oraz zapalania ognia (np. papierosów, świec, kominka i kuchenki gazowej), a także używania urządzeń elektrycznych (np. telefonów, żarówek, komputerów, wind, dzwonków elektrycznych). Zakaz zapalania ognia spowodował powstanie specjalnych przepisów kulinarnych, w których dania (np. *czulent*) dogotowują się przez całą noc i podawane są w sobotę na obiad. Obecnie w Izraelu budynkach użyteczności publicznej znajdują się windy, które w okresie szabat automatycznie zatrzymują się na każdym piętrze – dzięki temu nie trzeba naciskać przycisków – czyli powodować swoim działaniem zamknięcia obwodu elektrycznego.

d) HINDUIZM:

Hinduizm – określenie zbiorcze na grupę wierzeń religijnych, wyznawanych głównie na Półwyspie Indyjskim. Różne odłamy hinduizmu wyznaje prawie 1 miliard ludzi, z których ok. 910 milionów mieszka w Indiach i Nepalu (łącznie). Inne państwa ze znacznym odsetkiem hinduistów to: Bangladesz, Sri Lanka, Pakistan, Indonezja, Singapur, Gujana, Surinam, Fidzi, Mauritius, Trynidad i Tobago, Republika Południowej Afryki. W związku z tym hinduizm, traktowany zbiorczo, jest trzecią pod względem liczby wyznawców religią świata.

Istnieje bardzo wiele odłamów hinduistycznych, różniących się zarówno wierzeniami na temat Boga, jak i praktykami. Ich wyznawców łączy przede wszystkim:

1. Szacunek dla świętych ksiąg – Wedy
2. Wiara w reinkarnację
3. Wiara w prawo akcji i reakcji (karma)
4. Dążenie do wyzwolenia, różnie rozumianego przez poszczególne odłamy.

DuŜe różnice doktrynalne powodują duŜe trudności ze zdefiniowaniem hinduizmu.

Różne odłamy hinduizmu zawierają cechy monoteizmu, monizmu, panteizmu, henoteizmu, panenteizmu, politeizmu czy nawet ateizmu. Generalnie hinduizm uznaje, że kaŜda wiara, która prowadzi do Boga, jest dobra.

W hinduizmie istnieje wiara w bóstwa – dewy (bóstwa męskie) i dewi (bóstwa żeńskie), które są zwykle traktowane albo jako emanacje jedyne go Boga lub (rzadziej) jako istoty niŜsze (odpowiedniki aniłów w religiach abrahamowych). Ich przeciwnikami są Źli asurowie.

Hinduizm ma ogromny zbiór świętych pism. Dzieli się je na *śruti* – literaturę wedyjską – Wedy oraz *smryti* – literaturę początkowo niekanoniczną, w skład której wchodzi eposy: *Ramajana* i *Mahabrata* (w tym na szczególną uwagę zasługuje jedna z jej ksiąg – *Bhagawadgita*), *Purany* oraz *Manusmryti*. Istnieją również inne księgi uznawane za święte tylko przez niektóre hinduistyczne odłamy bądź ruchy religijne. Dla części hinduistów kanon świętych ksiąg jest w dalszym ciągu otwarty, a nawet w niektórych nurtach za święte uznawane są święte teksty innych wyznań.

Z reguły za symbol religii hinduistycznej uważa się znak: „OM”. Czasami też symbolem hinduizmu jest swastyka hinduistyczna. Z hinduizmu (i poprzedzającego go braminizmu) wywodzi się wiele innych religii, m.in. buddyzm, dżinizm, sikhizm, adźiwikowie (pośrednio).

Dawniej hinduizm badano głównie jako strukturę opozycyjną do uniwersalistycznych religii Indii (buddyzmu czy islamu), zwracając uwagę głównie na to, że nie ma on jednolitej struktury organizacyjnej, formy kultu i doktryna są zmienne i płynne, nie ma rozbudowanych, uniwersalnych instytucji. Obecnie zwraca się jednak uwagę na to, że obraz akcentujący wyłącznie te czynniki nie jest pełny i w duŜej mierze wywodzi się ze światopoglądu angielskich kolonizatorów, którzy uważali, że umysłowość indyjska nie jest zdolna do tworzenia jakiegóŜ własnej, osobnej i trwałe j organizacji społecznej. Skutkiem tego stanu rzeczy jest także to, że niewspółmiernie rozwinięte są badania nad tradycją aryjską i bramińską (w tym tradycją wedyjską, bramińsko-teologiczną i filozoficzną) w dziejach hinduizmu, podczas gdy badania nad elementami tubylczymi i współczesnymi ciągle pozostają w pewnej mierze zaniedbane. Istnieją wciąż także duŜe luki w badaniach nad hinduizmem na południu Indii.

e) BUDDYZM:

W niektórych odłamach buddyzmu istnieje 26 niebios zamieszkiwanych przez różnych bogów (dewów). Są to światy doskonalsze niż ludzki, gdzie jednak również występuje cierpienie (dukkha), choć o wiele mniej namacalne i bardziej subtelne, że niemal niezauważalne, aż do momentu, kiedy czas życia bogów się zakończy i nastąpi odrodzenie zgodnie z procesem reinkarnacji w innych światach samsary. Całkowity brak cierpienia występuje dopiero w stanie nirwany podczas Oświecenia. W niebiosach można się narodzić dzięki nagromadzeniu korzystnych karmicznie działań a także zobaczyć je dzięki odpowiednio zaawansowanej medytacji.

4. Fragment księgi, w której występuje motyw raju:

a) Księga Rodzaju:

A zasadziwszy ogród w Eden na wschodzie, Pan Bóg umieścił tam człowieka, którego ulepił.

9 Na rozkaz Pana Boga wyrosły z gleby wszelkie drzewa miłe z wyglądu i smaczny owoc rodzące oraz drzewo życia w środku tego ogrodu i drzewo poznania dobra i zła.

10 Z Edenu zaś wypływała rzeka, aby nawadniać ów ogród, i stamtąd się rozdzielała, dając początek czterem rzekom.

11 Nazwa pierwszej - Pizon; jest to ta, która okrąży cały kraj Chawila, gdzie się znajduje złoto.

12 A złoto owej krainy jest znakomite; tam jest także wonna żywica i kamień czerwony.

13 Nazwa drugiej rzeki - Gichon; okrąży ona cały kraj - Kusz.

14 Nazwa rzeki trzeciej - Chiddekel; płynie ona na wschód od Aszszuru. Rzeka czwarta - to Perat.

15 Pan Bóg wziął zatem człowieka i umieścił go w ogrodzie Eden, aby uprawiał go i doglądał.

16 A przy tym Pan Bóg dał człowiekowi taki rozkaz: "Z wszelkiego drzewa tego ogrodu możesz spożywać według upodobania;

17 ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy z niego spożyjesz, niechybnie umrzesz".

18 Potem Pan Bóg rzekł: "Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam, uczynię mu zatem odpowiednią dla niego pomoc".

19 Ulepiwszy z gleby wszelkie zwierzęta lądowe i wszelkie ptaki powietrzne, Pan Bóg przyprowadził je do mężczyzny, aby przekonać się, jaką on da im nazwę. Każde jednak zwierzę, które określił mężczyzna, otrzymało nazwę "istota żywa".

20 I tak mężczyzna dał nazwy wszelkiemu bydłu, ptakom powietrznym i wszelkiemu zwierzęciu polnemu, ale nie znalazła się pomoc odpowiednia dla mężczyzny.

21 Wtedy to Pan sprawił, że mężczyzna pogrążył się w głębokim śnie, i gdy spał wyjął jedno z jego żeber, a miejsce to zapełnił ciałem.

22 Po czym Pan Bóg z żeber, które wyjął z mężczyzny, zbudował niewiastę. A gdy ją przyprowadził do mężczyzny,

23 mężczyzna powiedział:

"Ta dopiero jest kością z moich kości i ciałem z mego ciała!

Ta będzie się zwała niewiastą, bo ta z mężczyzny została wzięta".

24 Dlatego to mężczyzna opuszcza ojca swego i matkę swoją i łączy się ze swą żoną tak ściśle, że stają się jednym ciałem.

25 Chociaż mężczyzna i jego żona byli nadzy, nie odczuwali wobec siebie wstydu.

5. Motyw raju w utworach muzycznych

<https://www.youtube.com/watch?v=By-dJBiAQ7g>

Do bram raju aż się wspiąłem
Żeby ujrzeć wreszcie rajski świat
Rzekłem - gadać chcę z Aniołem
Do siwego stróża spoza krat

Spytał nieba stróż o powód
Mej wędrówki do niebieskich bram
Rzekłem chcę mieć jakiś dowód
Że gdy minie czas - nie będę sam

Nie jest łatwo pojąć nawet to
To że co rano słońce świeci
Że świat będzie jakim stworzą go
Niepoczęte jeszcze dzieci

Zapytałem o sens w życiu mym
I o prawdę zapytałem
Rzekł - mój synu problem leży w tym
Żeś pobłądził życiem całym

Śmiał się nieba Stróż i wyznał że
Szkoda czasu na gadanie
Bo choć nawet czegoś dowiem się
To i tak się nic nie stanie

Nie, nie, nie
// Nie jest łatwo pojąć nawet to
To że co rano słońce świeci
Że świat będzie jakim stworzą go
Niepoczęte jeszcze dzieci // x2

Co się stanie z całym światem gdy
Odejdziemy w zapomnienie
I co zrobić ze swym życiem by
Ciut na lepsze świat odmienić

Nim meteor obok nóg nam spadł
Strażnik zabrał mnie do raju
A tam całkiem jak u babci sad
W którym śliwy zakwitają

// Nie jest łatwo pojąć nawet to
To że co rano słońce świeci
Że świat będzie jakim stworzą go
Niepoczęte jeszcze dzieci // x2

<https://www.youtube.com/watch?v=smAOhboVM-U>

1. Grzechem Adama ludzie uwikłani

Wygności z raju wołali z otchłani;
"Spuście niebiosą, deszcz na ziemskie niwy
I niech z obłoków zstąpi Sprawiedliwy".

2. Błakał się człowiek wśród okropnej nocy,
Bolał i nikt go nie wspomógł w niemocy,
Póki nie przyszła wiekami żądana
Z judzkiej krainy Dziewica wybrana

3. Ona pokorą i oczy skromnymi
Boga samego ściągnęła ku ziemi;
Że, którego świat nie objął wielkości,
Tego dziewicze zamknęły wnętrzości

4. Nie naszą jaką zasługą ściągniony;
miłość Go sama wiodła w ziemskie strony;
wziął ciało ludzkie, w nim ból, niedostatki,
zbratał się z nami, był Synem u Matki.

5. Dajmy Mu za to dzięki, ludu wierny,
że kochając nas, był nam miłosierny,
i wznosząc ręce ku niebu jasnemu,
śpiewajmy chwałę Bogu najwyższemu.